

A pesti galambháború

Régel hétkor felcsenget a lakásomon egy felháborodott hölgy és közli, hogy a kelenföldi lakótelepen galambvadászok bukkantak fel, beetették a galambokat, mint a horgászok a jó pontyozó helyeket, azután hálóval összefogták a madarakat. Többen a galambok védelmére keltek, *verekedés támadt*, amelynek a rendőrség vetett véget. Ez a telefon arról adott hírt, hogy a pesti galambháborúban *véget ért a fegyverszünet*. Kötelességemnek tartottam, hogy azonnal a hadszíntérre siessek s lapunk olvasóit tájékoztassam a hadihelyzetről.

1.

Klauzál tér.

A pesti galambfront legforróbb szakasza, ahol hitelt érdemlő bejelentések szerint sűrűn bukkannak fel orvgalambászok. Kocsimat olyan helyen hagyom, amely szerény véleményem szerint tüzéségi belövéséktől védett s lesem a fondorlelkű galambászokat. De nem jönnek.

Jönnek ellenben terézvárosi öregasszonyok múlt századbeli kalapokban, magasszárú gombos cipőkben és ócska retiküljeikből kenyérkével etetik a galambokat. Kitűnően álcázott megfigyelő helyemről feljegyzem két öregasszony párbeszédét.

— Hallotta, édesem, hogy azok a gonosz emberek megint fogdossák ezeket az ártatlan galambokat?

— Hallottam, aranyoskám... *Valamennyit fel kéne akasztani.*

Az első számú hölgy ezután kitergette az újságpapírt, amelyben a kenyérkéket szálított a galamboknak, belebörgészett és felsóhajtott:

— Olvasta, édesem? ... Húsz évre ítélték egy fiatal embert, mert leszűrt egy lányt.

— Húsz évre?... *Szegény fiú... Meglett ember lesz,*

mire kiszabadul... Biztosan feltékeny volt a szerencsétlen.

2.

Bemegyek egy OTP-fiókba. Mindig vakítóan tiszta és kellemes légkörrrel fogadó kis irodahelyiség a frontvonal közvetlen közelében. A finom kis irodában kellemetlen, tompa bűz terjeng, mint a széntüzelésű kályhák körül, amelyekbe véletlenül belekerült egy ökör lábszárcsontja.

— Áttérték a széntüzelésre? — kérdezem, mire az irodában dolgozó hölgyek szigorúan néznek rám.

— Ugyan, kérem... Széntüzelés?... *Galambok...*

— Hogyhogy galambok? — A harmadik emeleten egy szellőzőkürtöbe önkényesen beköltözött egy galambházaspár. Amikor hidegre fordult az idő, a házfelügyelő becsukta a szellőzőkürtő zárószervezetét. A galambházaspár éppen otthon tartózkodott és elpusztult a kürtőben. *Egy hét múlva az egész ház vakarózott.* Ki kellett cíánozni a házat a padlástól a pincéig, mert az egész házat megfertőzték a galamb-élősdiek.

3.

Ennek a fele sem tréfa. Sietve tárcsáztam a budapesti KÖJAL számát és szerencsém volt, azonnal kaptam a járványügyi csoport főorvosát, akinek nyilatkozatát sietve átnyújtom az olvasónak:

— *A galamb ürülete szalmonellás baktériumokat tartalmaz, amelyek az emberi egészségre is ártalmasak, de jelentős szerepe van a galamb ürülete által terjesztett fertőzéseknek az állattenyésztés területén is, nevezetesen terjesztik a száj- és körömfájást, erről azonban az állatorvos kollégák többet is tudnak mondani. Nem ilyen veszélyes, de annál kellemetlenebb a másik galambártalom. A galambon egy atka élősöködik. Ha megbolygatják a házak padlásán a galambok fészkeit, vagy elzárják azokat, ezek az atkák szétáradnak a házakban és az emberre éppolyan kellemetlenek, mint a poloska invázió. Tudok eseteket, amikor a műemlékházak külső ornamenseit megvédendő azokat dróthálóval zárták el. Az atkák behatoltak a lakásokba és ellepték a embereket.*

4.

Úgy vélem, a legfrissebb helyzetjelentések pillanatnyi szünetében kötelességem az olvasó emlékezetébe idézni a galambháború kitörésének drámai histórikumát.

A fővárosi tanács kezelésében álló köz- és lakóépületek padlástereiben és külső díszítő elemein százezerszámra fészkelnek és szaporodnak az úgynevezett *toronygalambok*, amelyek egy korábban elvégzett felmérés szerint az épületekben évente sok millió forint kárt okoznak. E felméréssel egyidőben az első intézkedések és viharos viták, amelyek azonban csak a galambháborút megelőző diplomáciai csatározásoknak tekinthetők. Szó esett a galambok szaporodásának megakadályozásáról fogamzástároló szerek etetés útján való alkalmazása révén, ami azonban költségesnek és kétségesnek ítélték. Mindenesetre napvilágot látott egy határozat, amely *pénzbírság terhe alatt megtiltotta a galambok nyílt tereken való etetését.* A rendelet

végrehajtásáról és büntetések kiszabásáról nincs tudomásunk.

Amikor a MAVAD Magyar Vadkereskedelmi Szövetkezeti Vállalat megbízásából hálós emberek kezdték befogni a pesti galambokat, amelyeket az említett vállalat Olaszországba exportált *kemény valutáért*, a galambaffér a diplomáciai síkjáról a nyílt hadszíntérre terelődött. Felmerült a fogas jogi kérdés:

— Kié a pesti galamb?
— *A galamb azé, aki eteti*
— hangzott a körmönfont válasza.

A galambokat azonban a jóléltű pesti közönség eteti — igaz, hogy egy szabályrendelettel dacolva —, tehát a galambokat köztulajdonnak kell tekinteni. A köztulajdon képviselője, a fővárosi tanács tehát megtiltotta a galambok befogását. Igen ám, de azok a galambok, amelyeket a fővárosi tanács rendelete védelmébe vett, *évenként sok milliós kárt okoznak* az ugyancsak köztulajdonban álló épületekben és ha megfontoljuk, hogy a galambkárok helyreállítására fordított milliókból *hány lakást lehetne építeni* — a közérdek furcsa megvilágításba kerül.

5.

Szerkesztőségi asztalomon, ahol haditudósításom jegyzetanyagát rendeztem, ismét megszólalt a telefon s egy másik hölgy jelentkezett:

— Hallottam, hogy *síkra* száll a galambok mellett.

— A jó hír gyorsan terjed — mondtam szerényen.

— Tartson ki a végsőig... A galambok megérdemlik. Egyébként a Belvárosban ismét felbukkantak a galambvadászok.

Nyomban a telefon után nyúltam, felhívtam a MAVAD Magyar Vadkereskedelmi Szövetkezeti Vállalatot és ismét szerencsém volt, az illetékes azonnal rendelkezésemre állt.

— *Exporttevékenységünket nem szüntetjük meg, továbbra is felvásoroljuk és exportáljuk a galambokat*, amelyek révén tekintélyes devizabevételeket biztosítunk az országnak. Lehetetlennek tartjuk, hogy ezeknek a sok kárt és kellemetlenséget okozó állatoknak exportját meg kéne szüntetnünk, éppen ezért jogászunk rendkívül gondosan megalapozott *fellebbezést* nyújtott be, amelynek az elbírálása még nem történt meg.

6.

Munkám végeztével visszatértem elhagyott kocsimhoz. *Szomorú látvány fogadott.* A galambok — mit sem törődve önzetlen segítő készségemmel — nehéz fegyvereikből olyan összetüzet zúdítottak szegény járművemre, hogy alig ismerem rá. A tüzéségi támadásban kisebb kaliberű fegyverekkel a *verebek* is részt vettek. Tekintettel arra, hogy a kocsni mossa és fényezése — a galamb- és verébmuníció tartós nyomokat hágy a kocsin — legalább ötszáz forintba kerül, zaklatott lelkiállapotban tértem vissza támaszpontomra, de megfelelő lelkiezővel felülkekedtem az egyéni sérelem nyomasztó érzelmém, s kidolgoztam bekejejavaslatomat, amelyet a feszült helyzetre való tekintettel és a szembenálló felek érdekeinek gondos mérlegelésével így foglaltam össze:

„*Kevesebb galamb, több valuta.*”

Baróti Géza